

DAVÍDKŮV ODJEZD

6. července 1939

Počátkem července čeká Davídka cesta do Anglie. Ve Windsoru, vzdáleném asi čtyřicet kilometrů od Londýna, se pro něj našla pěstounská rodina. Podle dostupných informací z Chadwickova telegramu se jedná o bezdětný pár presbyterniích protestantů, což je trnem v oku především Samuelovi. Zbývající společně strávené okamžiky často zhoršuje svým přezíravým mlčením.

„Neuškodí, když pozná víru i z jiného pohledu,“ ospravedlňuje nelehkou situaci táta a v dobré víře přidává, že s Davídkem zůstaneme v písemném kontaktu, na svou výchovu v pravém vyznání tedy nezapomene.

Ráno v den odjezdu jde Davídka k Wintonovu vlaku vyprovodit celá rodina včetně Jirky. Mlčky kráčíme létem, ze žižkovských chodníků sálá horkost předešlých parných dnů, vzduch je provoněný pachem spáleného benzínu kolemjedoucích aut a autobusů. Cesta na Wilsonovo nádraží ubíhá pomalu, třebaže nás tlačí čas, naše pohledy se střídavě upírají na plachého chlapečka, který v podpaží třímá svého oblíbeného medvídku Medouška, a ženu-mat-

ku přinášející největší možnou oběť, když se dobrovolně vzdává svého dítěte pro jeho dobro.

Mámu stálo ráno hodně úsilí, aby udržela rozjitřené nervy na uzdě, aby se vůbec oblékla nebo pozřela krajíček chleba, a babička Mája, která stála nebohé mamince nepřetržitě za zadkem, jí to nikterak neulehčovala. Od včerejšího večera bez ustání pláče a naříká. Já sama mohu stěží uvěřit, že jsem Davídkovi ještě před hodinou pročesávala vlasy kostěným hřebenem nebo že jsem mu do zavazadla tajně přibalila ručně vyrobenou knížku pohádek, poslední připomínku sesterské lásky, která mu chyběla ve výbavě do nového domova. Bolest z bratříčkova odjezdu je obrovská, vnímám ji velmi intenzivně, od ranního budíčku dokonce natolik, že ochromuje mou mysl nepěknými obrazy. Teď se třeba marně pokouším zaplašit nejhorší možný scénář týraného Davídka kdesi v dalekém městě. V hloubi duše jsem nicméně přesvědčená, že rozhodnutí vyslat ho za hranice je správné. Rodiče mu darují naději. Naději na budoucnost beze strachu. Naději žít svobodně.

Druhé nástupiště, odkud má záchranný vlak vyrazit, se zvolna zaplňuje běžnými cestujícími, ale také židovskými rodinami, jejichž šťastný smích se mísí se srdceryvným pláčem. Jak se s líným pohybem ručiček na velkých nástěnných hodinách blíží odjezd dětí, mezi nimiž vidím i dvouroční batolata, ukáže se gestapo s družinou ozbrojených příslušníků SS. Ke všeobecné úlevě přihlížejících zůstávají zcela neteční, s nasazenou maskou velkodušnosti si zatím vystačují s pokuřováním, případně tupým zíráním na hektické tempo okolo.